

R O M Â N I A

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Completele de 5 judecători

Decizia nr. 312/2017

Ședința publică de la 4 decembrie 2017

Decizia nr. 312/2017

Asupra recursurilor de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

## 1. Circumstanțele cauzei

### 1.1. Acțiunea disciplinară

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători în materie disciplinară, Inspekția Judiciară a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâtei A., judecător în cadrul Curții de Apel București, cu privire la săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a) și lit. l) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea acțiunii disciplinare, s-a reținut, din perspectiva primei abateri disciplinare, în esență, că pârâta judecător A. a intervenit în soluționarea, de către alt complet, a contestației în anulare formulate împotriva deciziei pe care ea însăși a pronunțat-o.

Din perspectiva abaterii prevăzute de art. 99 lit. l), s-a susținut că pârâta judecător a formulat o atenționare scrisă, adresată judecătorului ce soluționa contestația în anulare, pentru ca acesta din urmă să se abțină.

În drept, Inspekția Judiciară și-a întemeiat acțiunea disciplinară pe dispozițiile art. 44 - 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

### 1.2. Apărările magistratului

Pârâta judecător a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat excepția nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare sub mai multe aspecte, și anume:

1. sesizarea Inspekției Judiciare nu este semnată, legea prevăzând expres în această situație soluția clasării. Prin urmare, inspectorul-șef avea obligația, conform art. 10 alin. (3) din Regulamentul privind lucrările de inspekție, să claseze sesizarea nesemnată, iar nu să o repartizeze Direcției de inspekție judiciară pentru judecători;

2. începerea verificărilor disciplinare pe baza unei sesizări nesemnate este vădit discriminatorie, în raport cu practica Inspekției Judiciare, care, numai în anul 2015, a clasat pentru acest motiv 821 de sesizări;

3. fișa de repartizare a lucrării disciplinare nu este semnată de șeful Direcției de inspekție pentru judecători, ci de un înlocuitor al acestuia, în condițiile în care, în mod legal, nu există un înlocuitor pentru respectiva funcție publică;

4. acțiunea disciplinară este exercitată și pentru fapte pentru care nu există niciun act de sesizare și chiar pentru fapte pentru care nu s-a dispus începerea cercetării disciplinare și nu s-a dat posibilitatea judecătorului să se apere;

5. rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare este rezultatul unei poziții abuzive a Inspekției Judiciare, deoarece inspectorul judiciar a tergiversat nepermis procedura disciplinară, ceea ce a determinat ca, ulterior, aceasta să se caracterizeze prin celeritate maximă, afectând dreptul la apărare și calitatea procedurii;

6. probe esențiale în apărare nu au fost administrate, sub pretextul că nu au fost solicitate în termen, deși un astfel de termen nu există, iar nevoia noilor probe rezulta exclusiv din cele administrate;
7. inspectorul judiciar a urmărit umilirea personală a judecătorului;
8. întreaga acțiune disciplinară are caracter abuziv.

În subsidiar, magistratul a solicitat respingerea acțiunii disciplinare, ca neîntemeiată, formulând apărări detaliate cu privire la faptele care i se impută.

### 1.3. Cererea de intervenție

În cauză, a fost admisă în principiu cererea de intervenție în interesul pârâtei A., formulată de Asociația Magistratilor din România, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (3) C. proc. civ.

În motivarea cererii, cu referire la dispozițiile prevăzute de art. 5 și art. 6 pct. 2 și pct. 4 din Statutul asociației, la dispozițiile art. 1 și ale art. 2 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, la dispozițiile art. 124 alin. (3) din Constituția României, precum și la imperativul garantării independenței justiției și al respectării statutului magistratului, Asociația Magistratilor din România a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a acțiunii disciplinare exercitate de Inspekția Judiciară, întrucât nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru ca faptele să constituie abaterile disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a) și lit. l) din Legea nr. 303/2004.

S-a arătat că exercitarea de către o persoană care are calitatea de judecător, în afara funcției, a dreptului procedural de apărare, a dreptului substanțial la carieră profesională, fundamentate expres pe normele europene convenționale și jurisprudențiale, nu poate constitui sub nicio formă o abatere disciplinară și nici nu poate constitui o atingerea adusă vreunei valori, precum onoarea, probitatea profesională și prestigiul justiției sau o imixtiune în activitatea unui alt judecător.

### 2. Hotărârea instanței de disciplină

Prin Hotărârea nr. 22J din 31 octombrie 2016, cu majoritate, Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară a admis excepția nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare ca urmare a constatării nulității sesizării Inspekției Judiciare de către petentă și, pe cale de consecință, a constatat nulitatea acțiunii disciplinare formulate împotriva judecătorului A.

Totodată, a admis cererea de intervenție accesorie formulată în interesul pârâtei de către Asociația Magistratilor din România.

În cauză, a fost exprimată opinia separată a trei membri ai Secției pentru judecători în materie disciplinară, în sensul respingerii excepției nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, constatând legală sesizarea Secției pentru judecători în materie disciplinară.

Pentru a hotărî astfel, instanța disciplinară a reținut, cu majoritate, în esență, că soluția se impune, în raport cu dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004, reluate de art. 10 alin. (3) din Regulament, cu faptul că cele două sesizări ale petentei B. sunt nule, deoarece nu poartă semnătura olografă sau electronică, precum și cu împrejurarea că există trei acte materiale din conținutul abaterii prevăzute de art. 99 lit. a) și pentru abaterea de la art. 99 lit. l) din Legea nr. 303/2004, față de care s-a dispus începerea cercetării disciplinare și s-a formulat acțiunea disciplinară, care nu sunt indicate în cele două sesizări, neexistând, pentru acestea, nici sesizare a vreunui petent, nici sesizare din oficiu.

S-a considerat că inexistența actului de sesizare de la care trebuie să înceapă procedura verificării prealabile, act esențial pentru legalitatea tuturor actelor administrative întocmite în cursul verificării prealabile și cercetării disciplinare, face ca atât rezoluția de începere a cercetării disciplinare, cât și rezoluția prin care s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare împotriva judecătorului A. și sesizarea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, să fie lovite de nulitate.

Instanța de disciplină, cu opinie majoritară, a mai apreciat, ca și în cazul lipsei semnăturii celor

două „sesizări” transmise prin e-mail de B., că încălcarea dispozițiilor legale cu privire la sesizarea din oficiu (de fapt, inexistența sesizării din oficiu) poate și trebuie să fie constatată de Secția pentru judecători, iar această nelegalitate, care afectează o condiție de validitate, extrinsecă și esențială, se răsfrânge asupra anulării tuturor actelor administrative întocmite de inspectorul judiciar, inclusiv asupra actului de procedură reprezentat de acțiunea disciplinară.

Relativ la excepția de la punctul 2, instanța de disciplină, cu majoritate, a reținut că nu este o excepție veritabilă și a tratat-o ca o apărare privind excepția de la punctul 1, iar excepțiile de la punctele 3, 5 - 8 sunt fie excepții de procedură, fie chiar apărări pe fondul cauzei, dar nu mai trebuie analizate, în raport cu constatarea nulității acțiunii disciplinare.

Referitor la cererea de intervenție accesorie formulată în interesul pârâtei de către Asociația Magistratilor din România, Secția pentru judecători a apreciat că soluția se impune, față de natură juridică a intervenției voluntare accesorii, reținând că aceasta este o simplă apărare în sprijinul părții pentru care terțul intervine, în cauza de față, pârâta judecător A.

### 3. Cererile de recurs

#### 3.1 Recursul principal, declarat de titularul acțiunii disciplinare

Împotriva Hotărârii nr. 22/J din 31 octombrie 2016, pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară, a declarat recurs Inspecția Judiciară.

În susținerea recursului, titularul acțiunii disciplinare a invocat critici care se circumscriu, în opinia sa, motivelor de recurs prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 C. proc. civ. și a solicitat admiterea recursului, casarea în totalitate a hotărârii atacate, respingerea nulității sesizării și a excepției nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, constatarea legalei sesizări, respingerea cererii de intervenție și trimiterea cauzei Secției pentru judecători în materie disciplinară, în vederea continuării judecării.

Sub un prim aspect, autoarea acestui recurs a susținut că, în condițiile în care excepțiile analizate de Secția pentru judecători, menționate la punctele 1, 2 și 4, sunt, în opinia sa, apărări de fond, iar nu veritabile excepții și, chiar în hotărâre, instanța de disciplină a reținut că excepția de la punctul 2 nu este o excepție veritabilă și a tratat-o ca o apărare privind excepția de la punctul 1, sunt incidente dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ.

Tot în acest context, s-a menționat că instanța de disciplină nu s-a pronunțat asupra apărării pe care a formulat-o la fond, în sensul că, dintre cele trei nulități invocate de pârâta judecător și examinate de Secție, singura justificată în drept este cea de la punctul 1, fapt ce atrage încălcarea principiului dreptului la apărare, cu consecința decăderii pârâtei din dreptul de a le mai invoca.

Sub un alt aspect, Inspecția Judiciară a arătat că soluția majoritară a instanței de disciplină a fost pronunțată cu aplicarea greșită a normelor de drept material.

Consideră partea că, în mod nelegal, Secția pentru judecători a apreciat că, în ceea ce privește excepțiile invocate, sunt incidente prevederile generale ale Codului de procedură civilă și că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, reținând că instituția nulității este aplicabilă și actelor administrative, cum sunt cele emise în cursul și în cadrul procedurii verificării prealabile și a cercetării disciplinare.

În opinia recurentei, actele respective nu sunt acte administrative, ci acte de contencios disciplinar, al căror regim juridic este reglementat de dispozițiile speciale ale art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 și ale art. 10 alin. (3) din Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor de inspecție judiciară, care nu prevăd ca sancțiune nulitatea absolută sau relativă, în cazul neîndeplinirii unei condiții de formă sau de fond a sesizării formulate de petent.

În ceea ce privește procedura disciplinară efectuată în cauză, autoarea recursului apreciază, contrar celor reținute în hotărâre, că aceasta nu este lovită de nulitate absolută și necondiționată.

Astfel, probele dosarului confirmă împrejurarea că sesizarea și revenirea la aceasta, transmise de

către petentă, prin e-mail, au fost formulate cu respectarea dispozițiilor art. 24 din H.G. nr. 123/2002 și ale art. 10 alin. (1) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție judiciară, deoarece identitatea autoarei lor este confirmată de purtătorul de cuvânt al Inspecției Judiciare precum și de faptul că această persoană este un jurnalist (aspect necontestat de judecătorul cercetat disciplinar) care, în raporturile cu Inspecția Judiciară, a folosit mereu același număr de telefon și aceeași adresă de e-mail.

S-a invocat, în acest sens, o practică a Consiliului Superior al Magistraturii, care a înaintat Inspecției Judiciare articole de presă și sesizări formulate de mass-media, care vizau activitatea instanțelor de judecată, în vederea efectuării de verificări.

Se susține că existența cauzei discriminatorii și incidența nulității nu sunt justificate în drept și că nu sunt îndeplinite condițiile pentru invocarea existenței unei discriminări, întrucât în niciunul dintre extrasele de pe copiile rezoluțiilor depuse în susținerea apărării nu se invoca o situație similară, în care să fi fost formulate sesizări de către un reprezentat al mass-media, adresate direct Compartimentului de informare publică și relații cu mass-media, or intervenirea cauzei de discriminare se poate invoca doar în raport cu situații similare de sesizare a Inspecției Judiciare. Din probele administrate, nu ar rezulta că situațiile sunt similare în ceea ce privește calitatea autorului sesizărilor.

Printr-o altă critică, Inspecția Judiciară a menționat că hotărârea atacată este nelegală și în ceea ce privește admiterea excepției nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare pentru alte fapte decât cele din actul de sesizare al petentei și pentru care nu există, practic, un act de sesizare.

Aceasta fiindcă niciunde în rezoluția de începere a cercetării disciplinare, nu s-a reținut faptul că au fost efectuate verificări pentru fapte indicate de un alt inspector judiciar într-o altă lucrare disciplinară și nici faptul că, prin rezoluția din data de 2 noiembrie 2015, inspectorul-șef s-a sesizat din oficiu sau un alt inspector a formulat referat cu propunere de sesizare din oficiu.

Mai mult, dispozițiile art. 10 alin. (1) din Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, stabilesc doar o libertate de sesizare din oficiu și nu o obligație, așa cum, în mod eronat, s-a reținut. Inspectorul judiciar a redat modalitatea în care a fost sesizată Inspecția judiciară, precum și modalitatea în care s-au desfășurat verificările prelabile în rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare.

S-a subliniat că verificările prelabile și cercetarea disciplinară au fost efectuate cu respectarea art. 46 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 și în limita investirii de către petenta B. prin sesizarea formulată și revenirea la aceasta, transmise prin intermediul poștei electronice, care au vizat generic toate înscrisurile depuse de judecătorul pârât la dosarul având ca obiect contestația în anulare.

În concluzie, recurenta a solicitat admiterea recursului, astfel cum a fost formulat.

### 3.2 Recursul incident, declarat de pârâta judecător

Împotriva Hotărârii nr. 22/J din 31 octombrie 2016, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară, în temeiul art. 491 alin. (1) raportat la art. 472 alin. (1), art. 488 alin. (1) pct. 5 și pct. 8, art. 497 și art. 501 alin. (1) și (3) C. proc. civ., a declarat recurs incident judecătorul A., solicitând, în principal:

- a) admiterea recursului,
- b) casarea în parte a hotărârii recurate,
- c) trimiterea cauzei spre o nouă judecare Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii,
- d) dezlegarea problemelor de drept privind admisibilitatea și administrarea probei cu declarația martorei inspector judiciar C. și privind calificarea excepției nr. 2 din întâmpinarea depusă la prima instanță drept o excepție procesuală (iar nu o apărare pe fond) și admiterea acesteia, cu consecința

anulării rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare și pentru acest motiv,

e) menținerea celorlalte dispoziții ale hotărârii recurate (privitoare la admiterea excepțiilor procesuale nr. 1 și 4 din întâmpinarea depusă la prima instanță și constatarea nulității absolute, pentru aceste două motive, a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare).

În subsidiar, chiar dacă solicitarea ca, în cazul admiterii recursului și al casării în parte a hotărârii recurate, cauza să fie trimisă spre o nouă judecată primei instanțe, se întemeiază pe dispozițiile art. 497 C. proc. civ., având în vedere practica înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, s-a cerut, pentru pct. c) și d) de mai sus [cu precizarea că pct. a), b) și e) rămân nemodificate], reținerea cauzei spre judecare și, în fond după casare, calificarea excepției nr. 2 din întâmpinarea depusă la prima instanță drept o excepție procesuală (iar nu o apărare pe fond) și admiterea acesteia, cu consecința anulării rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare (cererea introductivă de instanță) și pentru acest motiv.

Ca prim motiv de casare, autoarea recursului incident, a susținut, din perspectiva dispozițiilor art. 488 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ. că, prin hotărârea dată, prima instanță a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

În acest context, partea a menționat că, deși prin întâmpinarea depusă la prima instanță și prin susținerile orale din timpul dezbaterilor, a solicitat administrarea probei cu martor, indicând tezele probatorii și precizând că proba este solicitată pe chestiunea excepției puse în discuție, iar nu pe fondul cauzei, iar, în timpul dezbaterilor, părțile au pus concluzii pe admisibilitatea probei, totuși, contrar prevederilor art. 5 alin. (1), art. 13 și art. 22 alin. (2) C. proc. civ., prin hotărârea recurată, instanța de disciplină a omis să se pronunțe asupra acestei cereri.

Întrucât toate textele procedurale menționate reglementează principii fundamentale ale procesului civil, nerespectarea lor atrage nulitatea absolută, conform art. 174 alin. (2) C. proc. civ. În atare situație, consideră partea, devin aplicabile dispozițiile art. 175 alin. (1) C. proc. civ., vătămarea produsă drepturilor sale, la apărare și la un proces echitabil, neputând fi remediată decât prin desființarea actului vătămător, adică prin admiterea acestui recurs și casarea în parte a hotărârii recurate, cu îndrumarea dată instanței de rejudecare, de a admite și a administra proba cu martorul propus.

Recurenta judecător mai consideră că hotărârea recurată este criticabilă și pentru faptul că a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, fiind incident, în opinia sa, cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ.

Astfel, prin excepția nr. 2 din întâmpinarea depusă la prima instanță, a solicitat constatarea nulității absolute a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare (care este actul de sesizare a instanței), ca urmare a caracterului său discriminatoriu în raport cu practica generală a Inspecției Judiciare.

Secția pentru judecători, însă, a recalificat această excepție, ca fiind o apărare pe fond și a omis să se pronunțe asupra ei.

Pe de o parte, prin faptul de a recalifica excepția procesuală drept o apărare de fond, prima instanță a încălcat regulile de procedură și a încălcat și aplicat greșit normele de drept material. În opinia magistratului recurent, excepția prin care solicita constatarea nulității absolute a cererii introductive de instanță este o excepție procesuală, așa cum este definită de art. 245 C. proc. civ., iar nu o apărare de fond.

Interzicerea discriminării, invocată prin întâmpinare, este un drept consacrat printr-un regim juridic imperativ, de ordine publică, nu numai la nivel național, dar și la nivel european și internațional, astfel încât încălcarea acestuia se invocă pe calea excepțiilor procesuale absolute, nulitatea este absolută, iar vătămarea nu poate fi remediată decât prin desființarea actului vătămător.

#### 4. Procedura derulată în recurs

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin. (2) și (3) C. proc. civ., a fost analizat în

completul de filtru, fiind comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 493 alin. (4) din codul menționat.

Prin Încheierea din camera de consiliu de la 11 septembrie 2017, completul de filtru a respins, ca nefondate, excepția netimbrării și excepția nulității parțiale a recursului Inspecției Judiciare, invocate de recurenta A. și de intimata Asociația Magistraților din România și, având în vedere că cererile de recurs îndeplinesc cerințele de formă prevăzute de art. 486 C. proc. civ., precum și condițiile de admisibilitate a admis în principiu recursurile deduse judecății.

## 5. Considerentele Înaltei Curți asupra recursurilor

Analizând hotărârea atacată în raport cu actele dosarului, cu criticile formulate de recurente, cu apărările intimaților, precum și cu reglementările legale incidente, Înalta Curte va respinge, ca nefondate, recursurile, pentru considerentele care vor fi expuse în cele ce succedă.

### 5.1. În privința recursului principal declarat de Inspecția Judiciară

5.1.1. Primul motiv de casare, respectiv cel prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ., invocat de către titularul acțiunii disciplinare, nu este întemeiat.

Motivul de nelegalitate invocat are în vedere situația în care hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei.

Argumentele invocate de recurentă sub acest aspect nu se circumscriu ipotezelor prevăzute de norma procedurală menționată, fiind contrazise de conținutul hotărârii recurate.

Examinând modul în care instanța de disciplină a analizat acțiunea disciplinară din perspectiva excepțiilor formulate în apărare de pârâta judecător, Înalta Curte constată că hotărârea atacată respectă dispozițiile art. 50 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât nu se poate reține o nemotivare a acesteia.

Chiar și eventualele ipoteze privind motivarea contradictorie sau străină cauzei sunt contrazise de conținutul hotărârii Secției pentru judecători, în care se regăsesc considerentele care susțin soluția majoritară a instanței de disciplină, cu referire la excepțiile invocate în întâmpinare, la ordinea de soluționare a acestora în funcție de natura și efectele lor, ca și argumentele pentru care, în considerarea caracterului peremptoriu și fondat, anumite excepții au fost încuviințate, argumentarea fiind logică și coerentă, în acord cu normele legale incidente.

Faptul că, în contextul stabilirii ordinii de soluționare a excepțiilor, enumerând apărările pârâtei judecător, Secția a identificat apărarea de la punctul 2 cu denumirea „excepție”, astfel cum a numit-o partea, pentru ca, urmare propriei analize, să o recalifice și să aprecieze că nu este, în realitate, o veritabilă excepție, nu poate fi considerat ca fiind un aspect de motivare contradictorie și nici nu pune instanța de control judiciar în imposibilitatea de a determina în mod concret rațiunile avute în vedere la pronunțarea soluției criticate și cu atât mai puțin poate atrage sancțiunea decăderii părții din dreptul de a invoca respectivele apărări.

De asemenea, împrejurarea că instanța de disciplină nu s-ar fi pronunțat cu privire la apărarea sa referitoare la nemotivarea în drept a două dintre cele trei nulități invocate de pârâtă, în contextul în care, în hotărâre, s-au expus și analizat detaliat argumentele aduse de parte, nu poate fi reproșată Secției din perspectiva nemotivării soluției majoritare criticate.

Ca urmare, se constată că nu este incident cazul de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 C. proc. civ., motivarea corespunzătoare permițând verificarea conformității hotărârilor atacate, cu legea.

5.1.2. Nu este incident nici motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin (1) pct. 8 C. proc. civ.

Argumentele dezvoltate de recurentă în susținerea acestui motiv nu au semnificația încălcării unor norme de drept material, acordată de autoare.

Potrivit dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 și art. 10 alin. (3) din

Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr. 1027 din 15 noiembrie 2012, sesizarea adresată Inspecției Judiciare trebuie să fie semnată de autorul acesteia, în caz contrar, fiind clasată.

Printr-o corectă interpretare a acestor prevederi, s-a reținut, cu opinia majoritară a Secției, că datele de identificare a petentului și semnătura acestuia sunt două condiții distincte și cumulative, semnătura fiind o condiție extrinsecă de validitate a sesizării, prevăzută nu numai în scopul acordării unei „solemnități specifice” sesizării, ci și al asumării realității acuzațiilor formulate împotriva unui magistrat.

În speță, s-a stabilit cu just temei că lipsa semnăturii olografe sau electronice a petentei de pe e-mail-urile prin care a fost sesizată Inspecția Judiciară atrag nulitatea sesizării, întrucât nu există - de altfel nici nu a fost invocată - o normă legală derogatorie, aplicabilă relativ la această condiție de validitate a sesizării, în cazul unui ziarist.

Întrucât, așa cum s-a arătat, condiția semnăturii este complet distinctă de condiția elementelor de identificare, iar cele două sunt prevăzute cumulativ, sunt lipsite de relevanță și celelalte susțineri ale recurente, în sensul că: oricine poate sesiza Inspecția Judiciară (aspect necontestat), e-mail-urile conțineau elementele de identificare ale petentei; petenta este ziarist.

Cât privește susținerea Inspecției Judiciare că s-au mai primit și în alte cazuri, chiar și de la Consiliul Superior al Magistraturii, sesizări pe baza unor articolele de presă, aceasta nu este relevantă deoarece are în vedere ipoteze vădit diferite, care nu vin în contradicție cu argumentele expuse în hotărârea atacată, pentru că respectivele situații priveau fie o sesizare a Consiliului Superior al Magistraturii, asumată, prin semnătură, de președinte sau vicepreședinte, fie o sesizare din oficiu a Inspecției Judiciare, pe baza materialelor de presă.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor a Capitolului IV - Secțiunea a 4-a - Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților, rezultă că procedura disciplinară este o procedură administrativă, aspect corect reținut de instanța de disciplină.

Rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare are o dublă natură, aceasta fiind, pe de o parte, actul prin care se finalizează procedura disciplinară administrativă și, pe de altă parte, actul de sesizare a jurisdicției disciplinare.

În atare situație, în mod legal, Secția pentru judecători a statuat că: actul de sesizare a instanței disciplinare (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare) este un act procesual ce poate fi cenzurat (sub aspectul nulității) de instanța sesizată, validitatea acestui act depinzând de validitatea actelor anterioare din procedura administrativă disciplinară, începând cu actul de sesizare disciplinară; instanța disciplinară este competentă să cenzureze validitatea actului de sesizare a instanței și validitatea actelor anterioare acestuia, pe care el se întemeiază; actul de sesizare disciplinară, nefiind semnat, este lovit de nulitate absolută și necondiționată (fiind vorba de o condiție extrinsecă); nulitatea actului de sesizare atrage nulitatea tuturor actelor din procedura disciplinară administrativă, inclusiv a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare.

În concluzie, admiterea excepției nulității absolute a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), ca urmare a nulității absolute a actului de sesizare a Inspecției Judiciare (nesemnat), este de competența primei instanțe și este o soluție legală, sub acest aspect hotărârea recurată fiind legală.

Nici în privința soluției de nulitate a actului de sesizare a instanței, ca urmare a inexistenței actului de declanșare a procedurii disciplinare pentru alte fapte decât cele descrise în sesizările (chiar nesemnate) ale petentei B., criticile titularului acțiunii disciplinare nu pot fi reținute.

Subiectele cu drept de sesizare disciplinară sunt indicate expres și limitativ în art. 45 alin. (1) și (2) din Legea nr. 317/2004, neputând exista o procedură disciplinară în absența unei sesizări (care poate îmbrăca și forma unei sesizări din oficiu a Inspecției Judiciare). Procedura disciplinară se desfășoară

strict în limitele sesizării (care conține o descriere a faptelor). Și în cazul în care există deja o lucrare disciplinară cu un obiect clar determinat, în care se efectuează verificări, iar inspectorul judiciar de lucrare constată alte fapte, care pot constitui abateri disciplinare, în temeiul art. 14 alin. (2) corelat cu art. 10 alin. (6) din Regulamentul privind lucrările de inspecție, acesta trebuie să întocmească un proces-verbal de sesizare din oficiu, care se avizează de șeful de direcție și de inspectorul-șef.

Or, așa cum a reținut instanța disciplinară, recurenta-pârâtă a fost cercetată disciplinar și trimisă în judecată disciplinară și pentru fapte care nu figurează în cele două sesizări (chiar ne semnate) ale petentei B., care au fost "descoperite" în timpul procedurii disciplinare și pentru care nu există proces-verbal de sesizare din oficiu.

Astfel, parte din respectivele aspecte (faptul că intimata a sesizat Colegiul de conducere al Curții de Apel București, Consiliul Superior al Magistraturii și Inspekția Judiciară și a depus copiile sesizărilor la dosar, modul în care aceasta și-a motivat cererea de abținere), fie nu puteau fi cunoscute de petenta B., întrucât aceasta nu a avut acces la dosarul penal, neexistând nicio cerere a sa de studiere a dosarului penal, fie au avut loc după cele două sesizări (angajarea ulterioară a apărătorului ales al pârâtei judecător și de către D., unele dintre donațiile făcute de apărătorul ales).

Prin urmare, admiterea excepției nulității absolute a actului de sesizare a instanței (rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare), pentru faptele care nu figurează în cele două sesizări ale petentei și pentru care nu există un proces-verbal de sesizare din oficiu a Inspekției Judiciare s-a făcut cu respectarea normelor aplicabile, ceea ce impune respingerea, ca nefondat, a recursului declarat de Inspekția Judiciară.

5.2. În privința recursului incident declarat de pârâta judecător A.

Contrar celor susținute de autoarea acestui recurs, motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 5 și pct. 8 C. proc. civ. nu sunt incidente nici în ceea ce privește excepția nr. 2 din întâmpinarea depusă la fond, nici în privința cererii de administrare a probei cu declarația martorei inspector judiciar C., formulate în susținerea excepției menționate.

Instanța de disciplină a analizat trei dintre excepțiile de nulitate ridicate prin întâmpinare de recurenta judecător, privind nulitatea rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare și anume pe cele privitoare la:

- nulitatea absolută a sesizării petentei B., care nu este semnată (excepția nr. 1);
- nulitatea absolută decurgând din caracterul discriminatoriu prin raportare la practica de clasare a Inspekției Judiciare în cazul sesizărilor ne semnate (excepția nr. 2, recalificată ca apărare subsumată primei excepții);
- nulitatea absolută ca urmare a inexistenței vreunei sesizări pentru celelalte fapte, altele decât cele figurând în sesizarea petentei B. (excepția nr. 4).

Având în vedere că practica de clasare a Inspekției Judiciare, prin raportare la care s-a invocat caracterul discriminatoriu de natură a atrage nulitatea absolută invocată prin excepția nr. 2, viza lipsa semnăturii sesizării, semnalată ca motiv de nulitate absolută prin prisma excepției nr. 1, în mod eronat susține recurenta că Secția pentru judecători nu s-a pronunțat asupra excepției nr. 2, în condițiile în care, instanța disciplinară a admis excepțiile nr. 1 și 4 și a calificat în mod explicit excepția nr. 2 ca fiind o apărare de fond pentru excepția nr. 1.

Apărățile invocate din perspectiva acestei susțineri au fost reținute și analizate (implicit și în privința audierii martorului menționat), fiind consemnate inclusiv aspectele jurisprudențiale expuse de autoarea excepțiilor.

În mod corect și cu respectarea dispozițiilor art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, coroborate cu art. 22 alin. (2), art. 255 și art. 258 C. proc. civ., instanța de disciplină nu a încuviințat respectiva solicitare de probă, audierea martorului propus nefiind justificată în raport cu dezlegarea dată



excepției.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 51 din Legea nr. 317/2004 coroborat cu art. 496 alin. (1) C. proc. civ., Înalta Curte va respinge, ca nefondate, recursurile declarate în cauză.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge, ca nefondat, recursul principal declarat de INSPECȚIA JUDICIARĂ împotriva Hotărârii nr. 22J din 31 octombrie 2016, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară în Dosarul nr. x/J/2016.

Respinge, ca nefondat, recursul incident declarat de A. împotriva Hotărârii nr. 22J din 31 octombrie 2016, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii, secția pentru judecători în materie disciplinară în Dosarul nr. x/J/2016.

Definitivă.

WWW.JURI.RO